Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►**B**

DRUGA DIREKTIVA SVETA

z dne 22. junija 1988

o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o neposrednem zavarovanju razen življenjskega zavarovanja, ki opredeljuje določbe za učinkovito uresničevanje svobode opravljanja storitev in o spremembah Direktive 73/239/EGS

(88/357/EGS)

(EGT L 172 , 4.7.1988, s. 1)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►**M1**	Direktiva Sveta z dne 8. novembra 1990	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Direktiva Sveta 92/49/EGS z dne 18. junija 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Direktiva 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. maja 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/14/ES z dne 11. maja 2005	L 149	14	11.6.2005

▼B

DRUGA DIREKTIVA SVETA

z dne 22. junija 1988

o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o neposrednem zavarovanju razen življenjskega zavarovanja, ki opredeljuje določbe za učinkovito uresničevanje svobode opravljanja storitev in o spremembah Direktive 73/239/EGS

(88/357/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti in zlasti členov 57(2) in 66 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

v sodelovanju z Evropskim parlamentom ([2]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([3]),

ker je potrebno razviti notranji zavarovalniški trg in ker je za dosego tega cilja priporočljivo, da se zavarovalnicam s sedežem v Skupnosti, olajša opravljanje storitev v državah članicah, s čimer bi se zavarovalcem omogočilo, da se zavarujejo ne le pri zavarovateljih, ustanovljenih v njihovi državi, temveč tudi pri zavarovateljih, ki imajo sedež v Skupnosti in so ustanovljeni v drugih državah članicah;

ker je skladno s Pogodbo vsakršna diskriminacija glede svobode opravljanja storitev na osnovi dejstva, da podjetje ni ustanovljeno v državi članici, v kateri se opravljajo storitve, prepovedana od konca prehodnega obdobja naprej; ker se ta prepoved nanaša na storitve, ki jih opravlja vsaka poslovalnica v Skupnosti, ne glede na to, ali je to sedež podjetja ali pa zastopstvo ali podružnica;

ker je iz praktičnih razlogov zaželeno, da se opredeli opravljanje storitev, pri čemer se upošteva tako sedež zavarovatelja kot kraj, kjer je nevarnost; ker je zato treba sprejeti tudi definicijo kraja nevarnosti; ker je nadalje zaželeno, da se razlikuje med dejavnostjo, ki se opravlja zaradi svobode ustanavljanja in dejavnostjo, ki se opravlja zaradi svobode opravljanja storitev;

ker je zaželeno, da se dopolni Prva direktiva Sveta 73/239/EGS z dne 24. julija 1973 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti neposrednega zavarovanja razen življenjskega zavarovanja ([4]), v nadaljevanju „Prva direktiva“, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 87/343/EGS ([5]), zlasti zato, da bi razjasnili pooblastila in sredstva nadzora, podeljena nadzornim organom; ker je prav tako zaželeno, da se opredelijo posebne določbe glede začetka opravljanja, opravljanja in nadzorovanja dejavnosti, ki se opravlja zaradi svobode opravljanja storitev;

ker je potrebno zavarovalcem, ki bodisi po statusu ali velikosti bodisi po naravi nevarnosti, ki se zavaruje, ne zahtevajo posebne zaščite v državi, v kateri je nevarnost, omogočiti popolno svobodo, da razpolagajo s kar največjim zavarovalniškim trgom; ker je nadalje zaželeno zagotoviti drugim zavarovalcem primerno zaščito;

ker skrb za zaščito zavarovalcev in za preprečitev vsakršnega izkrivljanja konkurence upravičuje ohlapnejša pravila o usklajenosti naložb, opredeljenih v Prvi direktivi;

ker se predpisi, ki v državah članicah veljajo glede zavarovalnega pogodbenega prava, med seboj še naprej razlikujejo; ker je pravico do izbire drugega pogodbenega prava, kot je pravo države, v kateri je nevarnost, v določenih primerih možno podeliti, in sicer skladno s predpisi ter ob upoštevanju posebnih okoliščin;

([1]) UL C 32, 12.2.1976, str. 2.
([2]) UL C 36, 13.2.1978, str. 14, UL C 167, 27.6.1988 in Odločba z dne 15. junija 1988 (še neobjavljena v Uradnem listu).
([3]) UL C 204, 30.8.1976, str. 13.
([4]) UL L 228, 16.8.1973, str. 3.
([5]) UL L 185, 4.7.1987, str. 72.

▼B

ker mora področje uporabe te direktive vključevati obvezno zavarovanje, a mora obenem zahtevati, da je pogodba, ki krije takšno zavarovanje, skladna s posebnimi predpisi o takšnem zavarovanju, ki jih sprejme država članica, ki nalaga obveznost zavarovanja;

ker je potrebno določbe Prve direktive o prenosu portfelja zavarovalnih pogodb poostriti in jih dopolniti z določbami, ki krijejo posebej prenos portfelja zavarovalnih pogodb, sklenjenih za opravljanje storitev, na drugo podjetje;

ker morajo biti iz področja uporabe določb, ki zadevajo posebej svobodo opravljanja storitev, izvzete določene nevarnosti, pri katerih bi bila uporaba omenjenih določb trenutno neprimerna zaradi posebnih predpisov, ki so jih sprejeli organi držav članic, in sicer zaradi narave in socialnih implikacij takšnih predpisov; ker je treba zato potem, ko bo ta direktiva določeno obdobje veljala, takšne izvzete primere ponovno preučiti;

ker je potrebno za namen zaščite zavarovalcev državam članicam v trenutni fazi usklajevanja dovoliti možnost omejevanja hkratnega opravljanja dejavnosti zaradi svobode opravljanja storitev in zaradi svobode ustanavljanja; ker takšnega omejevanja ni mogoče predvideti v primerih, ko zavarovalci ne zahtevajo takšne zaščite;

ker morajo za začetek opravljanja storitev in opravljanje storitev veljati postopki, ki zagotavljajo, da je zavarovalnica skladna z določbami, ki veljajo tako za finančne garancije kot za zavarovalne pogoje; ker je možno te postopke omiliti v primerih, ko se dejavnost s področja opravljanja storitev nanaša na zavarovalce, ki bodisi glede na svoj status ali velikost bodisi glede na naravo nevarnostim, ki se zavaruje, ne zahtevajo posebne zaščite v državi, v kateri je nevarnost;

ker je v zvezi s svobodo opravljanja storitev treba začeti posebno sodelovanje med pristojnimi nadzornimi organi držav članic ter med temi organi in Komisijo; ker je treba predvideti tudi sistem kazni za tiste primere, ko podjetje, ki opravlja storitev, ne upošteva predpisov države članice, v kateri se opravlja storitev;

ker je potrebno do nadaljnje uskladitve za zavarovalno-tehnične rezervacije uporabljati predpise in nadzor države članice, v kateri se storitev opravlja, če takšno opravljanje storitev vključuje nevarnosti, v zvezi s katerimi država, ki storitev prejema, želi zagotoviti posebno zaščito za zavarovalce; ker pa se bodo kljub temu v primerih, ko takšna skrb za zaščito zavarovalcev ni upravičena, za zavarovalno-tehnične rezervacije še naprej uporabljali predpisi in nadzor države članice, v kateri je ustanovljen zavarovatelj;

ker v nekaterih državah članicah za zavarovalne posle ne velja nobena oblika posrednega obdavčenja, medtem ko večina uporablja posebne davke in druge vrste prispevkov, vključno z dodatnimi plačili, ki so namenjena odškodninskim organom; ker se strukture in stopnje teh davkov in prispevkov med državami članicami, v katerih se uporabljajo, znatno razlikujejo; ker je zaželeno izogniti se situaciji, kjer obstoječe razlike vodijo v izkrivljanje konkurence pri zavarovalnih storitvah med državami članicami; ker je do nadaljnje uskladitve verjetno, da bo uporaba davčnega sistema in drugih oblik prispevkov, ki jih predvideva država članica, v kateri je nevarnost, odpravila takšno motnjo, in ker morajo države članice izoblikovati način za zagotavljanje pobiranja takšnih davkov in prispevkov;

ker je zaželeno preprečiti, da bi neusklajena uporaba te direktive in Direktive Sveta 78/473/EGS z dne 30. maja 1978 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o sozavarovanju na ravni Skupnosti ([1]) vodila v obstoj treh različnih sistemov v vsaki državi članici; ker morajo zato merila, ki v tej direktivi opredeljujejo „velike nevarnosti“, opredeljevati tudi nevarnosti, za katere je verjetno, da bodo krite v okviru sozavarovanja na ravni Skupnosti;

([1]) UL L 151, 7.6.1978, str. 25.

▼B

ker je zaželeno, da se v smislu člena 8C Pogodbe upošteva napore, ki jih morajo vložiti določena gospodarstva, za katera so značilne razvojne razlike; ker je zato zaželeno, da se določenim državam odobri prehodna ureditev za postopno uporabo posebnih določb te direktive o svobodi opravljanja storitev,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

Splošne določbe

Člen 1

Predmet te direktive je:

(a) spremembe Prve direktive 73/239/EGS;

(b) opredeliti posebne določbe o svobodi opravljanja storitev za podjetja in zavarovalne vrste iz te Prve direktive.

Člen 2

V tej direktivi imajo uporabljeni izrazi naslednji pomen:

(a) „Prva direktiva“ pomeni:

Direktivo 73/239/EGS;

(b) „podjetje“:

— za namene uporabe Naslovov I in II pomeni:

vsako podjetje, ki je pridobilo uradno dovoljenje skladno s členom 6 ali 23 Prve direktive,

— za namene uporabe Naslova III in V pomeni:

vsako podjetje, ki je pridobilo uradno dovoljenje skladno s členom 6 Prve direktive;

(c) „poslovalnica“:

pomeni sedež, zastopstvo ali podružnico podjetja, ob upoštevanju člena 3;

(d) „država članica, v kateri je nevarnost“, pomeni:

— državo članico, v kateri je premoženje, pri čemer se zavarovanje nanaša bodisi na zgradbe bodisi na zgradbe in njihove vsebine, če vsebine krije ista zavarovalna polica,

— državo članico registracije, če se zavarovanje nanaša na vozila katere koli vrste,

— državo članico, kjer je zavarovalec sklenil polico, in sicer v primeru polic, ki trajajo štiri mesece ali manj in ki krijejo nevarnosti povezane s potovanji ali počitnicami, ne glede na zadevno vrsto,

— državo članico, kjer ima zavarovalec stalno prebivališče, ali v primeru, če je zavarovatelj pravna oseba, državo članico, v kateri je poslovalnica, na katero se nanaša pogodba, in sicer v vseh primerih, ki jih izključno ne krijejo predhodne alinee;

(e) „država članica poslovalnice“ pomeni:

državo članico, v kateri je poslovalnica, ki krije nevarnost;

(f) „država članica opravljanja storitev“ pomeni:

državo članico, v kateri je nevarnost, če slednjo krije poslovalnica, ki je v drugi državi članici.

Člen 3

Za namene Prve direktive in te direktive se vsaka stalna prisotnost podjetja na ozemlju države članice obravnava enako kot zastopstvo ali podružnica, čeprav ta prisotnost ni v obliki podružnice ali zastopstva,

▼B

temveč obsega le pisarno, ki jo vodi lastno osebje podjetja ali neodvisna oseba, ki ima stalno pooblastilo, da deluje za podjetje, kot bi delovalo zastopstvo.

Člen 4

Za namene te direktive in Prve direktive splošni in posebni zavarovalni pogoji ne vključujejo posebnih pogojev, ki morajo v posameznem primeru ustrezati posebnim okoliščinam nevarnosti, ki se krije.

NASLOV II

Določbe, ki dopolnjujejo Prvo direktivo:

Člen 5

Člen 5 Prve direktive se dopolni z naslednjim:

„(d) ‚velika nevarnost' pomeni:

(i) nevarnosti, razvrščene pod zavarovalne vrste 4, 5, 6, 7, 11 in 12 točke A Priloge;

(ii) nevarnosti, razvrščene pod zavarovalne vrste 14 in 15 točke A Priloge, če se zavarovalec osebno poklicno ukvarja z industrijsko ali trgovinsko dejavnostjo ali opravlja katerega od svobodnih poklicev in so nevarnosti povezane s takšno dejavnostjo;

(iii) nevarnosti, razvrščene pod zavarovalne vrste 8, 9, 13 in 16 točke A Priloge, če zavarovalec presega meje najmanj dveh od naslednjih treh meril:

prva stopnja: do 31. decembra 1992:

— bilančna vsota: 12,4 milijonov ekujev,

— neto promet: 24 milijonov ekujev,

— povprečno število zaposlenih med poslovnim letom: 500.

druga stopnja: od 1. januarja 1993:

— bilančna vsota: 6,2 milijonov ekujev,

— neto promet: 12,8 milijonov ekujev,

— povprečno število zaposlenih med poslovnim letom: 250.

Če zavarovalec spada v skupino podjetij, za katera se pripravlja konsolidirana bilanca v smislu Direktive 83/349/EGS ([1]), se zgoraj navedena merila uporabljajo na osnovi konsolidirane bilance.

Vsaka država članica lahko kategoriji, omenjeni pod (iii), doda nevarnosti, ki jih zavarujejo poklicna združenja, skupna podjetja ali začasne grupacije."

Člen 6

Za namene uporabe prvega pododstavka člena 15(2) in člena 24 Prve direktive države članice izvajajo Prilogo 1 o pravilih za usklajevanje pričujoče direktive.

Člen 7

1. Pravo, ki se uporablja za zavarovalne pogodbe iz te direktive, ki krijejo nevarnosti, ki so v državah članicah, se določi skladno z naslednjimi določbami:

([1]) UL L 193, 18.7.1983, str. 1.

▼B

(a) Kadar ima zavarovalec stalno prebivališče ali osrednjo upravo na ozemlju države članice, v kateri je nevarnost, je pravo, ki se uporablja za zavarovalno pogodbo, pravo te države članice. Vendar pa tedaj, ko pravo te države članice to dopušča, stranke lahko izberejo pravo druge države.

(b) Kadar zavarovalec nima stalnega prebivališča ali osrednje uprave v državi članici, v kateri je nevarnost, lahko stranke, ki sklepajo zavarovalno pogodbo, izberejo uporabo bodisi prava države članice, v kateri je nevarnost, bodisi prava države, v kateri ima zavarovalec stalno prebivališče ali glavno upravo.

(c) Kadar zavarovalec opravlja trgovinsko ali industrijsko dejavnost ali svobodni poklic in kadar pogodba krije dve ali več nevarnosti, ki so povezane s temi dejavnostmi in ki so v različnih državah članicah, svoboda izbire prava, ki se uporablja za pogodbo, pomeni pravo tistih držav članic in države, v kateri ima zavarovalec stalno prebivališče ali glavno upravo.

(d) Ne glede na pododstavka (b) in (c), kadar države članice iz teh pododstavkov dajejo večjo svobodo izbire prava, ki se uporablja za pogodbo, lahko stranke izkoristijo to svobodo.

(e) Ne glede na pododstavke (a), (b) in (c), kadar so nevarnosti, ki jih krije pogodba, omejene na dogodke, ki se zgodijo v državi članici, ki ni država članica, v kateri je nevarnost, kot je opredeljeno v členu 2(d), lahko stranke vselej izberejo pravo prvo omenjene države.

▼M2

(f) V primeru nevarnosti iz člena 5(d) Direktive 73/239/EGS si lahko pogodbene stranke izberejo katero koli pravo.

▼B

(g) Dejstvo, da so v primerih iz pododstavka (a) ali (f) stranke izbrale pravo, ne vpliva – kadar so vsi druge okoliščine, pomembne za situacijo v času izbire, povezane le z eno državo članico – na uporabo obveznih predpisov iz prava tiste države članice, kar pomeni predpise, od katerih pravo te države članice ne dovoljuje odstopanj s pogodbo.

(h) Izbira iz prejšnjih pododstavkov mora biti izražena ali prikazana s precejšnjo gotovostjo, in sicer s pogoji pogodbe ali z okoliščinami primera. Če temu ni tako ali če do izbire ni prišlo, za pogodbo velja pravo ene izmed držav, ki pridejo v poštev glede na zadevne zgornje pododstavke, s katerim je najtesneje povezana. Vendar pa za samostojni del pogodbe, ki je tesneje povezan z eno izmed drugih držav, ki pridejo v poštev glede na zadevne zgornje pododstavke, lahko izjemoma velja pravo te druge države. Predvideva se, da je pogodba najtesneje povezana s tisto državo članico, v kateri je nevarnost.

(i) Če država obsega več ozemeljskih enot, ki imajo svoje pravne predpise glede pogodbenih obveznosti, se za namene ugotavljanja prava, ki ga je treba uporabiti po tej direktivi, vsaka enota šteje kot država.

Država članica, v kateri imajo različne ozemeljske enote svoje pravne predpise glede pogodbenih obveznosti, niso zavezane uporabljati določb te direktive za kolizijo predpisov teh enot.

2. Ta člen ne omejuje uporabe pravnih predpisov sodišča, če so le-te obvezne, ne glede na pravo, ki se sicer uporablja za pogodbo.

Če pravo države članice tako določa, se obvezni pravni predpisi države članice, v kateri je nevarnost, ali države članice, ki nalaga obveznost sklepanja zavarovanja, lahko uporabijo, če morajo biti ti predpisi skladno s pravom teh držav uporabljeni ne glede na pravo, ki se uporablja za pogodbo.

Če pogodba krije nevarnosti, ki so v več kot eni državi članici, za namene uporabe tega odstavka velja, da pogodbo sestavlja več pogodb, od katerih se vsaka nanaša le na eno državo članico.

3. Skladno s prejšnjimi odstavki države članice za zavarovalne pogodbe iz te direktive uporabljajo svoje splošne predpise mednarodnega zasebnega prava za pogodbene obveznosti.

▼B

Člen 8

1. Skladno s pogoji iz tega člena, lahko zavarovalnice ponujajo in sklepajo pogodbe obveznega zavarovanja skladno z določbami te direktive in Prve direktive.

2. Če država članica naloži obveznost sklepanja zavarovanja, pogodba ne izpolnjuje te obveznosti, če ni skladna s posebnimi določbami, ki jih ta država članica določi za tako zavarovanje.

3. Če si v primeru obveznega zavarovanja pravo države članice, v kateri je nevarnost, in pravo države članice, ki nalaga obveznost sklepanja zavarovanja, med seboj nasprotujeta, prevlada drugo omenjeno.

4. ►**M2** (a) Ob upoštevanju pododstavka (c) se tretji pododstavek člena 7(2) uporablja, kadar zavarovalna pogodba zagotavlja kritje v dveh ali več državah članicah, v katerih je vsaj eno zavarovanje obvezno. ◄

▼**M2**

▼B

(c) Država članica sme z odstopanjem od člena 7 določiti, da je pravo, ki se uporablja za pogodbo obveznega zavarovanja, pravo države, ki nalaga obveznost sklepanja zavarovanja.

(d) Če država članica nalaga obvezno zavarovanje in če mora zavarovatelj pristojne organe obvestiti o vsakem prenehanju zavarovalnega kritja, se je do oškodovanih tretjih oseb možno sklicevati na takšna prenehanja le v okoliščinah, določenih v zakonodaji te države.

5. (a) Vse države članice Komisiji sporočijo nevarnosti, katerih zavarovanje je skladno z njihovimi zakonodajami obvezno, in pri tem navedejo:

— posebne pravne določbe za to zavarovanje,

— podatki, ki morajo biti navedeni v potrdilu, ki ga mora zavarovatelj izdati zavarovancu, če ta država zahteva dokazilo o tem, da je obveznost sklenitve zavarovanja izpolnjena. Država članica lahko zahteva, da je v te podatke vključena izjava zavarovatelja, ki dokazuje da je pogodba skladna s posebnimi določbami za to zavarovanje.

(b) Komisija objavi podatke iz pododstavka (a) v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

(c) Država članica kot dokazilo o tem, da je bila zavarovalna obveznost izpolnjena, sprejme potrdilo, katerega vsebina je skladna z drugo alineo pododstavka (a).

Člen 9

1. Zadnji pododstavek člena 9 in zadnji pododstavek člena 11(1) Prve direktive se nadomestita z naslednjim:

„Vendar pa podatki iz (a) in (b) v zvezi s splošnimi in posebnimi zavarovalnimi pogoji ter premijskimi ceniki niso nujni v primeru nevarnosti iz člena 5(d).“

2. Člen 8(3) in člen 10(3) Prve direktive se nadomestita z naslednjim:

„3. Ta uskladitev državam članicam ne preprečuje ohranitve ali sprejetja zakonov in drugih predpisov zlasti o nujnosti strokovne usposobljenosti vodstvenih delavcev in direktorjev ter odobritvijo statuta, splošnih in posebnih zavarovalnih pogojev, premijskih cenikov in vseh drugih dokumentov, potrebnih za normalno opravljanje nadzora.

Vendar pa v zvezi z nevarnostmi iz člena 5(d) države članice ne sprejemajo predpisov, s katerimi bi zahtevale odobritev ali sistematično obveščanje o splošnih in posebnih zavarovalnih pogojih, premijskih cenikih ali obrazcih in drugih tiskovinah, ki jih podjetje namerava uporabljati v svojem poslovanju z zavarovalci. Zahtevajo lahko le nesistematično

▼B

obveščanje o teh pogojih in drugih dokumentih, in sicer za namene preverjanja skladnosti z zakoni in drugimi predpisi v zvezi s takšnimi nevarnostmi, ta zahteva pa ne sme biti predpogoj za to, da bi podjetje opravljalo svojo dejavnost.

V zvezi z nevarnostmi iz člena 5(d) države članice ne smejo ohraniti ali uvajati predhodnega obvestila ali odobritve predlaganih povišanj premijskih stopenj, razen če je to del splošnega sistema nadzora cen.

Ta uskladitev državam članicam ne preprečuje, da bi za podjetja, ki prosijo za dovoljenje za zavarovalno vrsto 18 iz točke A Priloge ali so takšno dovoljenje pridobila, uvedle preglede njihovih posrednih ali neposrednih virov glede osebja in opreme, vključno z usposabljanjem njihovih medicinskih ekip in kakovosti opreme, ki jo imajo podjetja na voljo za izpolnjevanje svojih obveznosti iz te zavarovalne vrste.“

Člen 10

Členu 19 Prve direktive se doda naslednji odstavek:

„3. Vsaka država članica sprejme vse ukrepe, potrebne za zagotovitev, da imajo organi, pristojni za nadzor zavarovalnih podjetij, pooblastila in sredstva, potrebna za nadzor dejavnosti zavarovalnih podjetij, ustanovljenih na njihovem ozemlju, vključno z dejavnostmi, katere opravlja izven tega ozemlja, in sicer skladno z direktivami Sveta, ki urejajo te dejavnosti, ter z namenom zagotavljanja, da se izvajajo.

Ta pooblastila in sredstva morajo nadzornim organom omogočati zlasti naslednje:

— natančne poizvedbe o položaju podjetja in o vseh njegovih dejavnostih, in sicer med drugim z:

  — zbiranjem podatkov ali s tem, da zahtevajo dokumente o zavarovalnih poslih,

  — opravljanjem dejanskih preiskav v prostorih podjetja,

— sprejetjem nujnih in ustreznih ukrepov v zvezi s podjetjem, za zagotovitev, da so dejavnosti podjetja skladne z zakoni in drugimi predpisi, ki jih mora podjetje spoštovati v vsaki državi članici, ter zlasti s poslovnim načrtom, če je le-ta še naprej obvezen, in da se preprečijo ali odpravijo vse nepravilnosti, ki ogrožajo interese zavarovalcev,

— zagotovitvijo, da se ukrepi, ki jih zahtevajo nadzorni organi, izvedejo z izvršbo ali po sodni poti.

Države članice lahko tudi predvidijo, da nadzorni organi pridobijo vse podatke o pogodbah, ki jih imajo posredniki.“

Člen 11

1. Člen 21 Prve direktive se črta.

▼M2

▼B

NASLOV III

Posebne določbe za svobodo opravljanja storitev

Člen 12

1. Ta naslov se uporablja v primerih, ko podjetje preko poslovalnice, ustanovljene v državi članici, krije nevarnost, ki je v smislu člena 2(d) v drugi državi članici; slednja je država članica opravljanja storitev v smislu tega naslova.

2. Ta naslov se ne uporablja niti za posle, podjetja in institucije, za katere se ne uporablja Prva direktiva, niti za nevarnosti, ki jih krijejo javnopravne institucije iz člena 4 omenjene direktive.

▼M2

———————

▼M1

Člen 12a

1. Ta člen se uporablja v primerih, ko podjetje prek poslovalnice, ustanovljene v državi članici, krije nevarnost, razen prevozniške odgovornosti, razvrščene v zavarovalno vrsto 10 točke A Priloge Direktivi 73/239/EGS, ki je v drugi državi članici.

2. Država članica opravljanja storitev zahteva, da se podjetje včlani v nacionalni biro in nacionalni škodni sklad ter da sodeluje pri njunem financiranju.

Podjetje pa ne bo zavezano za nobeno plačilo ali prispevek biroju in skladu države članice opravljanja storitev v zvezi z nevarnostmi, ki se krijejo v okviru opravljanja storitev, razen tistih, ki se izračunavajo na isti osnovi kot za podjetja, ki krijejo nevarnosti, razen prevozniške odgovornosti, iz zavarovalne vrste 10, in sicer prek poslovalnice, ki je v tej državi članici, glede na njen prihodek od zavarovalnih premij iz te zavarovalne vrste v tej državi članici ali na število nevarnosti v tej zavarovalni vrsti, ki se krijejo tam.

3. Ta direktiva zavarovalnici, ki opravlja storitve, ne preprečuje, da bi zanjo veljala zahteva upoštevanja pravil v državi članici opravljanja storitev, kar zadeva kritje povečanih nevarnosti, če ta veljajo za ustanovljena podjetja.

4. Država članica opravljanja storitev od podjetja zahteva, da zagotovi, da se osebe, ki so vložile odškodninske zahtevke v zvezi z dogodki, ki so se zgodili na njenem ozemlju, ne znajdejo v manj ugodnem položaju, in sicer zaradi tega, ker podjetje krije nevarnost, razen prevozniške odgovornosti, iz vrste 10 v okviru opravljanja storitev in ne prek poslovalnice, ki je v tej državi.

V ta namen država članica opravljanja storitev od podjetja zahteva, da imenuje zastopnika, ki ima prebivališče ali poslovalnico na njenem ozemlju, ki bo zbiral vse potrebne informacije v zvezi z odškodninskimi zahtevki in ki bo imel zadostna pooblastila, da bo zastopal podjetje v odnosu do oseb, ki so utrpele škodo in ki bi lahko uveljavljale odškodninske zahtevke, vključno z izplačilom takšnih zahtevkov, ter da ga bo v zvezi s temi zahtevki zastopal ali ga po potrebi dal zastopati pred sodišči in organi te države članice.

Prav tako je mogoče zahtevati, da ta zastopnik zastopa podjetje pred pristojnimi organi države članice opravljanja storitev, ko gre za preverjanje obstoja in veljavnosti polic zavarovanja avtomobilske odgovornosti.

Država članica opravljanja storitev lahko od imenovane osebe ne zahteva, da v imenu podjetja, ki jo je imenovalo, opravlja dejavnosti, razen tistih, ki so opredeljene v drugem in tretjem pododstavku. ►M4 ——————— ◄

Imenovanje zastopnika samo po sebi ne pomeni odprtja podružnice ali zastopstva za namene člena 6(2)(b) Direktive 73/239/EGS, zastopnik pa prav tako ni poslovalnica v smislu člena 2(c) te direktive.

▼M3

Če zavarovalnica ni imenovala pooblaščenca, smejo države članice dati svoje privoljenje pooblaščencu za obravnavo odškodninskih zahtevkov, imenovanemu skladno s členom 4 Direktive 2000/26/ES ([1]), ki prevzame funkcijo pooblaščenca, imenovanega skladno s tem odstavkom.

([1]) Direktiva 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. maja 2000 o uskladitvi zakonodaj držav članic v zvezi z zavarovanjem avtomobilske odgovornosti, ki dopolnjuje Direktivi Sveta 73/239/EGS in 88/357/EGS, str. 65).

▼M1

▼M2

Člen 14

Vsako podjetje, ki namerava prvič izvajati posle iz naslova svobode opravljanja storitev v eni ali več državah članicah, obvesti pristojne organe matične države članice in navede naravo nevarnosti, za katere predlaga kritje.

▼M2

Člen 16

1. V enem mesecu od obvestila, določenega v členu 14, pristojni organi matične države članice posredujejo državi članici ali državam članicam na ozemlju, kjer namerava podjetje izvajati posle iz naslova svobode opravljanja storitev:

(a) potrdilo, da ima podjetje minimalni kapital, izračunan v skladu s členoma 16 in 17 Direktive 73/239/EGS,

(b) zavarovalne vrste, za katere je dobilo podjetje dovoljenje, da jih ponuja,

(c) naravo nevarnosti, za katere podjetje predlaga, da bi jih pokrivalo v državi članici, kjer se izvajajo storitve.

Hkrati obvesti o tem tudi zadevno podjetje.

Vsaka država članica, na ozemlju katere namerava podjetje kriti nevarnosti iz zavarovalne vrste 10 iz točke A Priloge k Direktivi 73/239/EGS razen prevoznikove odgovornosti iz naslova svobode opravljanja storitev, lahko zahteva, da podjetje:

— sporoči ime in naslov predstavnika iz člena 12a (4) te direktive,

— predloži izjavo, da je podjetje postalo član nacionalnega biroja in nacionalnega škodnega sklada države članice, kjer se izvajajo storitve.

2. Če pristojni organi matične države članice ne posredujejo podatkov iz odstavka 1 v določenem roku, v enakem obdobju sporočijo podjetju razloge za svojo zavrnitev. Proti takšni zavrnitvi je dovoljena pritožba na sodišče v matični državi članici.

3. Podjetje lahko prične poslovati na dan, ko je obveščeno o posredovanju podatkov iz prvega pododstavka odstavka 1.

▼M2

Člen 17

Vsaka sprememba, ki jo namerava podjetje narediti v zvezi s podatki iz člena 14, je podrejena postopku, predvidenemu v členih 14 in 16.

▼B

Člen 26

1. Nevarnosti, ki se lahko krijejo v okviru sozavarovanja v Skupnosti v smislu Direktive 78/473/EGS, so nevarnosti, opredeljenev členu 5(d) Prve direktive.

2. Določbe te direktive v zvezi z nevarnostmi, opredeljenimi v členu 5 (d) Prve direktive, se uporabljajo za vodilnega zavarovatelja.

▼B

NASLOV IV

Prehodne določbe

Člen 27

1. Grčija, Irska, Španija in Portugalska lahko uporabljajo naslednje prehodne ureditve:

(i) do 31. decembra 1992 lahko uporabljajo za vse nevarnosti ureditev, ki je drugačna od ureditve za nevarnosti iz člena 5(d) Prve direktive,

(ii) od 1. januarja 1993 do 31. decembra 1994 se za nevarnosti iz (i) in (ii) člena 5(d) Prve direktive uporablja ureditev za velike nevarnosti; za nevarnosti iz (iii) omenjenega člena 5(d) te države članice določijo prage, ki se uporabljajo zanje;

(iii) *Španija*

— od 1. januarja 1995 do 31. decembra 1996 se uporabljajo pragi prve stopnje iz člena 5(d)(iii) Prve direktive,

— od 1. januarja 1997 se uporabljajo pragi druge stopnje.

Portugalska, Irska in Grčija

— od 1. januarja 1995 do 31. decembra 1998 se uporabljajo pragi prve stopnje iz člena 5(d)(iii) Prve direktive,

— od 1. januarja 1999 se uporabljajo pragi druge stopnje.

▼M1

Izjema, dovoljena od 1. januarja 1995, se uporablja le za pogodbe, ki krijejo nevarnosti, razvrščene pod vrste 3, 8, 9, 10, 13 in 16, ki so izključno v eni od štirih držav članic, katerim so bile odobrene prehodne ureditve.

▼B

2. Do 31. decembra 1994 se člen 26(1) te direktive ne uporablja za nevarnosti, ki so v štirih državah članicah, naštetih v tem členu. Za prehodno obdobje od 1. januarja 1995 so nevarnosti, opredeljene v členu 5(d)(iii) Prve direktive, ki so v teh državah in ki jih je možno kriti s sozavarovanjem v Skupnosti v smislu Direktive 78/473/EGS, nevarnosti, ki presegajo prage iz odstavka 1(iii) tega člena.

NASLOV V

Končne določbe

Člen 28

Komisija in pristojni organi držav članic tesno sodelujejo, da bi tako olajšali nadzor neposrednega zavarovanja v Skupnosti.

Vsaka država članica Komisijo obvesti o vseh večjih težavah, ki so posledica uporabe te direktive, med drugim o težavah, ki nastanejo, ko država članica ugotovi, da se na račun podjetij, ustanovljenih na njenem ozemlju, nenavadno veliko število poslov prenaša na zastopstva in podružnice, ki se nahajajo takoj onkraj njenih meja.

Komisija in pristojni organi zadevnih držav članic čim prej preučijo te težave, da bi našli ustrezno rešitev.

Po potrebi Komisija predloži ustrezne predloge Svetu.

Člen 29

Komisija podaja Svetu redna poročila, in sicer prvič 1. julija 1993, o razvoju zavarovalniškega trga, ki se odvija pod pogoji svobodnega opravljanja storitev.

▼B

Člen 30

Kadar se ta direktiva sklicuje na ekuje, je protivrednost v nacionalnih valutah, ki se veljavno uporablja od 31. decembra vsakega leta, vrednost na zadnji dan prejšnjega oktobra, za katero so protivrednosti za ekuje na voljo v vseh valutah Skupnosti.

Člen 2 Direktive 76/580/EGS ([1]) se uporablja le za člene 3, 16 in 17 Prve direktive.

Člen 31

Vsakih pet let Svet na predlog Komisije pregleda in po potrebi spremeni vse zneske, ki so v tej direktivi izraženi v ekujih, pri tem pa upošteva spremembe v ekonomski in monetarni situaciji v Skupnosti.

Člen 32

Države članice spremenijo svoje nacionalne predpise in jih uskladijo s to direktivo v 18 mesecih od dneva uradnega obvestila ([2]) ter o tem takoj obvestijo Komisijo.

Predpisi, spremenjeni skladno s tem členom, se uporabijo v roku 24 mesecev od dneva uradnega obvestila o tej direktivi.

Člen 33

Po uradnem obvestilu o tej direktivi države članice zagotovijo, da se besedila temeljnih zakonov in drugih predpisov, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva, sporočijo Komisiji.

Člen 34

Priloge so sestavni del te direktive.

Člen 35

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

([1]) UL L 189, 13.9.1976, str. 13.
([2]) Države članice so bile o tej direktivi obveščene dne 30. junija 1988.

▼B

PRILOGA 1

PRAVILA ZA USKLAJEVANJE

Valuta, v kateri se izplačujejo obveznosti zavarovatelja, se določi skladno z naslednjimi pravili:

1. Kadar je kritje, ki ga predvideva pogodba, izraženo v določeni valuti, velja, da se obveznosti zavarovatelja izplačujejo v tej valuti.

2. Kadar kritje, ki ga predvideva pogodba, ni izraženo v nobeni valuti, velja, da se obveznosti zavarovatelja izplačujejo v valuti države, v kateri je nevarnost. Vendar pa zavarovatelj lahko izbere valuto, v kateri je izražena premija, če ima za takšno izbiro opravičljive razloge.

   To se lahko primeri tedaj, če je že od trenutka sklenitve pogodbe verjetno, da bo škoda likvidirana v valuti premije in ne v valuti države, v kateri je nevarnost.

3. Države članice lahko pooblastijo zavarovatelja, da presodi, da bo valuta, v kateri mora zagotoviti kritje, bodisi valuta, ki jo bo uporabil skladno s pridobljenimi izkušnjami, bodisi – če izkušenj ni pridobil – v valuti države, v kateri je ustanovljen:

   — za pogodbe, ki krijejo nevarnosti, razvrščene pod zavarovalne vrste 4, 5, 6, 7, 11, 12 in 13 (samo odgovornost proizvajalca), in

   — za pogodbe, ki krijejo nevarnosti, razvrščene pod drugimi zavarovalnimi vrstami, kadar mora biti glede na vrsto nevarnosti kritje zagotovljeno v valuti, ki ni valuta, do katere bi prišli z uporabo zgoraj navedenih postopkov.

4. Če je škoda javljena zavarovatelju in jo je treba izplačati v določeni valuti, ki je drugačna od tiste, do katere bi prišli z uporabo zgoraj navedenih postopkov, velja, da se obveznosti zavarovatelja izplačujejo v tej valuti, zlasti v valuti, v kateri je bila s sodno odločitvijo ali s sporazumom med zavarovateljem in zavarovalcem določena odškodnina, ki jo mora plačati zavarovatelj.

5. Če je škoda ocenjena v valuti, ki je zavarovatelju znana vnaprej, a je drugačna od valute, do katere bi prišli z uporabo zgoraj navedenih postopkov, lahko zavarovatelji sodijo, da se njihove obveznosti izplačujejo v tej valuti.

6. Države članice lahko pooblastijo podjetja, da zavarovalno-tehničnih rezervacij ne pokrijejo z usklajenimi naložbami, če bi uporaba zgoraj navedenih postopkov povzročila, da bi bilo podjetje – bodisi sedež bodisi podružnica – obvezano, da bi zaradi spoštovanja načela usklajevanja imelo sredstva v določeni valuti v višini, ki ne bi presegala 7 % sredstev v drugih valutah.

   Vendar pa:

   (a) v primeru, ko se zavarovalno-tehnične rezervacije usklajujejo s sredstvi, ki se glasijo na grške drahme, irske funte in portugalske eskude, ta znesek ne presega:

      — 1 milijona ekujev med prehodnim obdobjem, ki se konča 31. decembra 1992,

      — 2 milijonov ekujev od 1. januarja 1993 do 31. decembra 1998;

   (b) v primeru, ko se zavarovalno-tehnične rezervacije usklajujejo s sredstvi, ki se glasijo na belgijske franke, luksemburške franke in španske pezete, ta znesek ne presega 2 milijonov ekujev med prehodnim obdobjem, ki se konča z 31. decembrom 1996.

   Od konca prehodnega obdobja, opredeljenega pod (a) in (b), splošni režim velja za te valute, razen če Svet ne odloči drugače.

7. Države članice se lahko odločijo, da od podjetij – bodisi sedežev bodisi podružnic – ne zahtevajo, da uporabijo načelo usklajevanja, in sicer če se obveznosti plačajo v valuti, ki ni valuta ene od držav članic Skupnosti, če za naložbe v tej valuti velja predpis, če za valuto velja omejitev prenosa ali če zaradi podobnih razlogov ni primerna za pokrivanje zavarovalno-tehničnih rezervacij.

▼M2

8. Zavarovalnice imajo lahko neusklajene naložbe za kritje zneska, ki ne presega 20 % njihovih obveznosti v določeni valuti.

9. Država članica lahko predvidi, da se, kadar mora biti obveznost po predhodnih postopkih pokrita z naložbami, izraženimi v valuti te države članice, šteje, da je ta zahteva izpolnjena, če so sredstva izražena v ekujih.

▼B

PRILOGA 2A

Zavarovalno-tehnični izkaz

1. Skupaj obračunane kosmate zavarovalne premije
2. Skupaj stroški škod
3. Stroški provizije
4. Bruto zavarovalno-tehnični rezultat

▼B

PRILOGA 2B

Zavarovalno-tehnični izkaz

1. Bruto premije zadnjega poslovnega leta
2. Bruto škode zadnjega poslovnega leta (vključno z rezervacijami na koncu poslovnega leta)
3. Stroški provizije
4. Bruto zavarovalno-tehnični rezultat